אלא ללוי במשהו סגי. ותפסוק משהו לאחר שבועים דנקטם הטמא וחמתין שבעה וחטבול ולפי תרלה כל שבעה יעלו לה בנקיים דהא לאו דם טמא הוא: שתפסוק משהו. לאחר שבועים דנקבה דלא בתוך שבועים לאו הפסק הוא לכיון המחרת ורואה בתוך שבועים חזר הטמא להפתח: ימי עיבורה עולין לה. בפ"ק (לעיל דף י:) אמרי' משבעה ומיקה שעברו עליה ג' עונות ולאחה דיה שעתה: עולין לה. כלומר מלטרפים לימי מניקותה כגון היתה מניקה והחמילה לפסוק ונתעברה והשלימה ג' עונות מלטרפין ימי עיבורה לימי מניקותה: בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי. משעברה שהתחילה להפסיק וילדה צריכה להשלים ג' עונות שלא תרלה אחר לידה כלום ודם לידה לא מפסיק לגמרי עונות כדתנינן בפ"ק* דם לדה לאוד ודם לידה לאוד אבל אחר לידה לא חזאי לא השלימה ג' עונות ומטמאה מעת לעת שאין דמיה מסולקין: אלא ללוי. אפי' לא חזיא לאחר שבועים הא לאו ממעין טמא אמי ויעלו לה להשלמת שלש עונות דהוי כאילו דם מסוטמה אחת: במשהו סגיא. שתפסוק אחר ימי לידה מעתה דיומא נמסם הטמא: שיעלו לה. שלש עונות. ואפי' תרלה: ושוין. שמאי והלל דפליגי במעת לעת: ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה. קס"ד אפי' לזמן מרובה כגון שלא ראתה עד יום שמונים ואחרנא לו משעים: בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום הכי דיה שעתה. שהרי דמיה מסולקין שכמה ימים שעברו ולא ראתה דם ממעין זה והויא לה ראייה ראשונה ודיה שעתה ומיקה מתרגא נשים היא דליין שעתן כראייה ראשונה*: אלא לרב דאמר מעין אחד הוא. לאו ראייה ראשונה היא והרי הוחזקה כדמים: דליכא שהות. כגון שראתה ביום שמונים ואחד מיד דליכא למימר מעת לעת דאפי' הוה מתמנו מ' החילדת נכים המתין דם טהור הוא: ותטמא מפקידה לפקידה. כגון אם בדקה שחרית ומצאתה טמאה מטמא טהרות של ערבית והכא ליכא למימר דליכא שהות דלי אפילו מפקידה לפקידה ליכא צריכא למימר דדיה שעתה: וב"ה לשיטתן. דכל זמן שלא טבלה מטמא לא ויכא והא כיון דפסיה אחר ימי לידה ודלי פסק וקשיא לון: כתנא דשוין. דאמר לעיל ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה ואנן אוקימנא בדליכא שהות ואפ"ה דיה שעתה אלמא שני מעינות הן: *והא ספרה קתני. ולי לא פסק הימי ספרה. ומשני לעולם בשופעת מימי טומאה לימי טוהר ופסיקה הכי הוא כגון שהיתה יולדת נקבה בזוב וימי טומאת לידה שני שבועים ופסקה שבוע קמא חז היא ספירתה דקסבר ימי לידתה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ושבוע שני לא פסקה וחזר ונפתח מעין טמא ושופעת מתוכו בתוך שבוע שלישי ומצ"ה מטמא לא ויכא לב"ה דהא ממעין טמא אמא ותורה לא טהרתו אלא ביומי וטבילה ולב"ש טהור דביומי אלין דמתנא והא שלמו להו ולהכי נקבו יולדת נקבה דלי ילדה זכר לי אפשר לה לספור שבעה שלא תפסוק משהו אחר ימי לידה דלא הוו אלא שבעה: כוותיה דרב לחומרא. בשופעת מתוך שמונים לאחר שמונים דמטומאה ולא אמרי' ממעין טהור אמא: והלכתא כוותיה דלוי לחומרא. בשופעת מתוך י"ד לאחר י"ד דאמר ב' מעיינות הן וכיון דלא נפתח הטמא לא הוי דם טהור: בין לקולא. כגון שופעת מתוך י"ד לאחר י"ד דהוה ליה רב לקולא דאמר מעין אחד הוא והתורה טהרתו ולא בעי הפסקה:

מתני'

מעיינות הן הא דתניא בפרק יש בכור (נכורות דף מו:) גיורת שילדה פרחה ולדה בהיותה שובבת בוכבים ואחר כך נתגיירה אין נתנין לה ימי טומאה וימי טהרה ואי אמר מעיינות הן אמאי אין נתנין לה ימי טהרה הלא מעין טמא סתום וברים יולא דופן (נקמן דף מ.) אמי הגן דאין יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה ומהיא בריתא דבכורות (דף מו:) לא קשה כל כך לאי דמשקי (נ) כב"ש דאמר מעין

שלמו ימי ספירתה בלא הפסקת פומאה כבר אין שום זבה עליה ולא שייך בה שתירה: והלכתא כוותיה דרב לחומרא וכוותיה דלוי לחומרא. ותימה הא אמרי' בפ"ק דשבועות בלא פריעות דעבוד כתרי ותפרי דסתרי אחדדי עליו הכתוב אומר הבטל בתשיך הלך: ריל הבא משום דמסופקא לן עסיק כמר לחומרא וכמר לחומרא. והת"ג אסרינן לקמן בפ' יוצא דופן בפ' ראשון הלכה כרבי טלם לחמיר נבי סימני בנרות והזר הזר. חק' ה"ר יום טוב בר' יצחק. אלא דאמר שני מעיינות הן קשה מהא דתניא שוגגת פרחה ולדה בגיותה אין נתנין לה ימי פומאה וימי טהרה ואי שתי מעיינות הן אמאי לא יהבינן לה ימי טהרה. וכן יש לתקשות מהתנינתין דאמרי' לקמן אין יושבין אין יושבין עליו ימי פומאה וימי טהרה ע"ל דהא שני ב"ש והא דאמרי מעין אחד הוא א נמי כדמשני הכא אנא דאמרי מעין אחד הוא א נמי כדמשני אבל ק' ליה מסתם מתני' דיוצא דופן ותיר דלעיל בפ"ק סריך לי וסתם לן תנא כב"ש וקאמר סתם ואח"כ מחלוקת והיא דלקמן חזי מחלוקת ואח"כ סתם וי"ל דאין נתנין לה ימי טהרה דקאמר איכא לאוקומי לענין זה שאם ראתה ביום ז' לזכר אי ירד לנקבה תהיא נדה על ידי ראיה ואין לה הוצרת פומאה לידה דשקני כשנבנסין ימי פחור. א"נ אע"ג דשני מעיינות הן יש לפומאות הדם משום דמן המקור קא אתי אלא דוקא בנקבים שהתורה פטרתו:

ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה. ות"ל לרבי יוסי דאמר כפ"ק (לעיל דף ז.) משעברה ומיקה בריטת אלא שעת ומפרש דמלטרפי ב' עונות דעיבורה ואחת דמניקתה למה לי שעה דמניקתה הא אמר הכא דאחר דם טוהר דיה שעתה וי"ל הא דלא כרי יוסי לא נמי בהפסיקה ג' עונות ולאחה ראשונה מאוגם אף שביה שעתה כדאמר בפ"ק (שם:) אכל אחר דם טוהר אין דיה שעתה אלא ברלייה ראשונה אכל שביה לא אפי' היה הראשונה מאוגם כיון שנפתח מעין טמא וא"ה לר"מ ולאידך תנאי דאיתי להו בפ"ק (שם:) מניקה דיה שעתה תיפוק ליה דהוה אחר דם טוהר ומיהו לאיכון שני אחי שפיר וי"ל דמטעם שהוא אחר דם טוהר אין דיה שעתה אלא ברלייה ראשונה אבל מטעם מניקה דיה שעתה כר"מ דפ"ק (שם דף יח) וא"ה והכא למה לי משום דם טוהר תיפוק ליה דמניקה היא וי"ל דע"מ לגיכא דמת בנה לא נמלנו לרבי מאיר דאמר לעיל הרי היא ככל הנשים (ח) ולרבי יוסי נמי דאמר בפ"ק אפי' נמלנו לא נתנה בנה למניקה דיה שעתה נפקא מינה לאחר דם טוהר לגיכא דלא ראתה עד לאחר כ"ד חדש ושעמא דמניקה אינטריך לרלייה הראשונה באונס דאף הנמנה דיה שעתה כדפרישים:

דליבא שהות. אבל איכא שהות מטמאה מעת לעת לרב דאמר מעין אחד הוא ואע"ג דדיה שעתה כל ימי מניקותה הכא מייתי בעת בנה לא בהפילה כדפרישים וא"ת בדפרק אלו נערות (כתובות דף ז.) אמר הגיורת שראתה דם בתוך מעת לעת דיה שעתה רבי יוסי אומר הרי היא ככל הנשים וי"ל סוגיא הכא דלא אתיא כר' יוסי דאמר בפ"ק (לעיל דף ז.) אכל אחר דם טוהר אין דיה שעתה אלא ברלייה ראשונה אבל מטעם מניקה דיה שעתה כדפרישים: ול